

The cover features a detailed illustration. On the left, a woman with long, wavy brown hair is shown in profile, looking towards the right. She has blue eyes, red lips, and is wearing a large pearl earring and a multi-strand pearl necklace. She is dressed in a white, low-cut garment with a blue and white feather-like pattern on the shoulder. The background on the right shows a mosque with several minarets and a large dome, set against a sunset sky with orange and yellow hues. The cityscape and water are visible in the distance.

Perly v tieni Orientu

Romanticko-dobrodružný
triler z istanbulských ulíc

**Kamila
Nickelová**

Kamila Nickelová

Perly v tieni Orientu

Romanticko-dobrodružný triler

2025

Napísala a vydala: © Kamila Nickelová

Obálka: © Mgr. Kamila Nickelová

Rok vydania: 2025, prvé vydanie

Všetky autorské práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať, distribuovať, prenášať v akejkoľvek forme a prostriedkami bez predchádzajúceho písomného súhlasu autora.

ISBN 978-80-570-7153-2

Pod'akovanie

Ďakujem všetkým svojim blízkym, ktorí ma pri písaní podporovali.

Úvod

Miestami tohto príbehu sa možno prejdete už dnes. Hotel Mosaic stojí v samom srdci Istanbulu – a dvere doň vám otvorí aj tento román.

Vôňa čaju Rize, uličky so šepotom histórie, slnko lámajúce sa na minaretoch... to všetko je skutočné.

No príbeh, ktorý tu ožíva, je fikcia. Postavy, ich túžby, omyly i odvaha sú výplodom mojej fantázie. Ich lásky, tajomstvá a zrady majú korene len v papieri, nie v skutočných životoch. Ak vám budú aj tak povedomé... možno ste už v Orientálnej perle niekedy boli. Možno len v snoch. Ďakujem mestu, že mi pošepkalo tento príbeh. A vám, že ste sa ho rozhodli prečítať.

I.

Klára pracovala ako profesionálny hosť. Navštevovala dovolenkové destinácie, hodnotila kvalitu ubytovacích zariadení, prinášala verejnosti inšpiratívne články a propagovala cestovnú kanceláriu, ktorá si služby objednala. K úspechu v cestovateľskej brandži jej pomohol i reprezentatívny vzhľad. Bavilo ju očíam v okolí ukazovať štíhly krk, jemnosť pleti, záplavu čiernych rias lemujúcich cibuľovité modré oči, plnosť pier a vodopád vlasov zlatistej farby. Srdečným úsmevom spečatila každú dohodu vo svoj prospech. Kým ju nezastihla láska, bol život dobrodružnej nymfy pre ňu absolútnou prioritou. Avšak Peter, promováný právnik, schladil ochotu Kláry riskovať v neprebádaných destináciách. A tak prijímala iba cesty, kde mala aspoň minimálnu istotu osobnej bezpečnosti. Napriek tomu, Peter si vždy našiel dôvod kritizovať. Pri najnovšom Klárinom počíne, neustále riešil fámy o krajine v znamení pol mesiaca.

„Nie je to až tak európsky založený štát,“ mudroval. „Je to orient.“

„A práve preto je zaujímavý,“ oponovala mu Klára.

Na letisko dorazili práve včas. Na tabuli odletov svietil nápis 7.07.2007 Bratislava – Istanbul, odlet 6:30, check-in 4. Vstupná hala znela smiechom, hlasnou vravou cestujúcich a to všetko podfarbil vrčiaci zvuk kávovaru z baru na poschodí. Práve tam si Peter objednával silné presso. Klára postúpila bližšie ku

kontrolnej priehradke. Z príručnej batožiny vybrala zápisník. Nestihla ho ani otvoriť, keď ju ktosi chňapol za rukáv blúzy.

„Čo je?“ zahundrala v presvedčení, že je to Peter.

„Dobrý deň,“ vyštekla mladá, štíhla blondína, oblečená v tesnom nohavicovom kostýme červenej farby. „Poslali ma z cestovnej agentúry BetaTour.“

„Aha,“ Klára natiahla ruku k pozdravu.

„Volám sa Erika. Som referentkou vášho výjazdu do Istanbulu,“ vyjasnila svoje postavenie.

„Pocestujete so mnou?“

„Nie, to nie,“ Erika v krátkosti vysvetlila dôvod príchodu na letisko. „Zmenili sme dĺžku pobytu z troch dní na päť. Ak máte námietky, povedzte to teraz. Ešte môžeme všetko zrušiť.“

Klára zľahka pokrútila hlavou.

„Výborne,“ potešila sa Erika.

Z obrovskej plážovej kabelky prevesenej cez plece vybrala popísaný hárok papiera a podala ho Kláre.

„Na letisku Atatürk vás vyzdvihne naša sprievodkyňa Jana Cetinkaya. Bude vám k dispozícii počas celého pobytu. Diéty sú na tejto kreditke,“ zamávala plastovou kartou Kláre pred nosom a odovzdala jej ďalšie poverenia.

So želaním šťastnej cesty odplachtila k východu z vestibulu letiska.

„Prosíme cestujúcich do Istanbulu let NE 0260, aby sa dostavili k východu B4,“ zaznelo z rozhlasu a to práve v okamihu, keď Peter schádzal po schodoch s plnými rukami bufetového jedla a kávy v plastových pohároch.

„Tak skoro?“ hlesol sklamane.

„Och, chudáčik,“ poľutovala ho Klára. „Ozvem sa, keď pristaneme. Lúbim ťa.“

Rozlúčila sa bozkom a stratila sa v skupine pasažierov lietadla. Peter posmutnel.

Po troch hodinách letu sa pred zrakmi cestujúcich rozprestrel orientálny koberec z ulíc, budov a námestí. Rozdelený na dve polovice Bosporským prielivom lákal svetlom prežiarené lode rôznych veľkostí. Priam, akoby sa na morských vlnách prehánali svetlušky. Pilot navigoval lietajúci kolos na pristávaciu dráhu a o pár minút hladko dosadol. Klára vyzdvihla bagáž, zaplatila vízum a nasmerovala kroky k exitu. Rozhliadla sa, ale v príletovej hale nevidela nikoho, kto by jej pripomínal turistickú sprievodkyňu. Pocítila jemné poklopanie po pleci.

„Pani Romanová?“ spoza chrbta ju oslovil mužský hlas.

Obrátila sa. Stál pred ňou menší, veľmi štíhly, počernejší chlap s hustou bradou.

„Vitajte! Volám sa Irfan. Irfan Cetinkaya,“ predstavil sa. „Som váš šofér a sprievodca,“ vyvalil s výrazne tureckým prízvukom. „Moja žena nemohla. Verím, že ju nahradím. Aký bol let?“

Klára prekvapením ledva otvorila ústa. Nečakala sprievodcu so znalosťou slovenského jazyka.

„Ďakujem,“ zašomrala.

Irfan z nej nespúšťal zrak.

Preto rýchlo dodala:

„Vaša žena je Jana Cetinkaya?“

„Hej. Vravela, že sa poznáte zo strednej školy,“ oznamoval s nadšením v hlase.

„Skutočne?“

Klára pocítila, ako sa jej líca zalievajú rumencom. Nebola práve vzorným dievčaťom v puberte.

„Ako sa volala pred svadbou?“ snažila sa udržať niť rozhovoru. „Myslím, priezvisko.“

„Jana Pucha...,“ Irfan prevrátil oči.

„Jana Pucharová?“ vyhrklo z Kláry a v mysli už premietala spomienku na tučnú dievčinu, na ktorú každý deň neľútostne pokrikovala: *Hej, Puchra!*

„Presne tak!“ zvolal rozradostene. „Máte dobrú pamäť,“ ťukol si ukazovákom po hlave.

„Vy zase skvelú slovenčinu,“ zalichotila mu. „Je veľmi príjemné mať za sprievodcu niekoho, kto ovláda môj rodný jazyk.“

Irfan vyceril dvojrad drobných tabakom silne poznačených zubov a potešený Klárinou pochvalou zaševelil:

„Učím sa.“

Vzápätí si hlasno plúvol slinu do dlaní a podujal sa odbremeniť Kláru od kufra.

„Nie!“ rázne odmietla. „Ja sama.“

V duchu si ďakovala za zabudlivosť a nepodanie ruky pri zoznámení. Irfan sa ešte niekoľkokrát pokúsil schmatnúť batožinu a predviesť sa ako džentlmen. No Klára bola

neoblomná. A tak iba rozpačito rozhodil rukami, uškľabil sa a odišiel z haly.

Vonkajšia teplota dosahovala viac ako tridsať stupňové hodnoty. Ostré slnko Kláru na krátky okamih oslepilo a horúci vzduch jej priam vyrazil dych.

„Ach, to je páľava. Irfan, kde máte auto?“

„Tam,“ ukázal ponad strechy niekoľkých desiatok osobných automobilov, zaparkovaných pred letiskom. „Pod lampou,“ upresnil.

Klára zrýchlila krok. Kým sa trepala k autu cez rozpálené betónové panely, dumala nad zvláštnou náhodou, že práve jej spolužiačka je manželkou tohto pikulíka. Myšlienky jej spretŕhala horúčava a celá udýchaná obrátila pozornosť na Irfana.

„Sme tu,“ potešil ju úsmevom od ucha k uchu.

Klára už po druhý raz lapala po odpovedi. Pred sebou mala obyčajný žltý taxík, akých v Istanbule jazdí tisícky. Ibaže Irfanov sa hrdil gaštanovočerveným nádychom všadeprítomnej hrdze, ktorá sa plazila cez kapotu až k prahom.

„Z blízka nevyzerá práve najlepšie,“ skonštatovala sucho.

Irfan k nej obrátil nechápaný pohľad.

„Už má svoje roky,“ objasnil, „ale jazdí sa v ňom bezpečne,“ otvoril zadné dvere a pokynul, aby nastúpila. „Nemajte obavy.“

Ovanul ich nepríjemný zápach, pripomínajúci zatuchlinu. S obrovským sebazaprením vliezla do auta.

„Hotel Mosaic,“ povedala a snažila sa dýchať čo najplytšie.

„Viem, hotel Mosaic,“ rekapituloval, keď strkal kľúč do štartéra a pokúšal sa nahodiť hlboko spiaci motor. „Je to v časti Beyazit,“ významne pokýval hlavou.

Chcel zdôrazniť svoje navigačné schopnosti. Klára letmo prikývla.

„Je tam vynikajúca reštaurácia, obchody so zlatom a suvenírmi,“ Irfan pokračoval v opise hotela, aby odvrátil pozornosť od opakovane skapínajúceho motora. „Majú aj kopírku. Ak by ste potrebovali, mohol by som...” nedopovedal.

Klára stratila trpezlivosť a húkla:

„Neštartuje?“

„Už to bude,“ zabručal.

„Vezmem si iný taxík,“ odsekla do kosti nahnevaná a otvorila dvere, aby mohla vystúpiť z auta.

„Žena!“ skríkol Irfan. „Len trpezlivosť,“ ešte dvakrát otočil kľúčom a ozvalo sa chrapľavé kľokotanie starého motora.

„No,“ zajasal a obrátil sa k svojej pasažierke.

„Ideme,“ oznámil.

Keď sa kolesá rozhýbali, Klára sa pohodlnejšie vnorila do sedadla. Nenápadne sondovala po pôvode všadeprítomného smradu. V kabíne auta to vyzeralo viac na obstarožnú izbu ako na dopravný prostriedok. Nechýbali háčkované dečky, už od pohľadu zažltnuté starobou. Na palubovke auta boli nálepky s tureckou vlajkou a na spätnom zrkadle sa hompálala hromada modliacich korálok. Sedadlá už dávno nedržali tvar a ich hĺbka odzrkadľovala počty zadkov, ktoré sa v nich vystriedali. Kláre sa urobilo nevoľno.

„Irfan, zapnite klimatizáciu, prosím,“ požiadala a k nosu si priložila hygienickú vreckovku s vôňou mäty.

„Moment,“ Irfanove slová sprevádzal zvuk hlučného motorčeka, pri sťahovaní oboch predných okien.

„Klímu,“ zopakovala.

„Nefunguje,“ odvetil.

„Robíte si zo mňa srandu?“

„Vietor prefičí kabínou a prefiltruje vzduch,“ vysvetľoval Irfan. „To vás osvieži.“

Medzi vetami šliapol na plyn a Klárin hnev odfúkol prievan. Nasledovali by ho i vlasy, ak by ich bleskovo neuhladila do gumičky.

Cesta z letiska ubiehala veľmi pomaly. Trvalo viac než hodinu, kým z diaľničného obchvatu zamierili k exitu.

Irfan mrkol na Klárin odraz v spätnom zrkadle a riekol:

„Už len pár uličiek a sme tam.“

Kým však dorazili pred hlavný vchod hotela Mosaic, prešlo ďalších dvadsať minút. Rozladená Klára nevenovala Irfanovi žiadnu pozornosť, keď jej pomáhal s batožinou. Z preskleného turniketu s otočným krídlom, nad ktorým vo vetre viali štátne vlajky niekoľkých národov, vybehol štíhly mladý muž, či skôr chlapec. Jeho oblečenie prezrádzalo príslušnosť k personálu. Prešiel po červenom koberci, ktorý zakrýval stred mramorového schodiska a chopil sa Klárinej bagáže.

„Welcome in the hotel Mosaic,“ sladko zaspieval.

Ešte predtým, ako sa Klára odhodlala vstúpiť do vestibulu, vzhliadla na dve sochy v helenistickom slohu, ktoré zdobili priečelie budovy.

Štvorhviezdičkový hotel a gýč hodný magnetky, pomyslela si.

Unavene prekráčala vestibulom a ohlásila sa na recepcii. Recepčný oznámil problém s ubytovaním. Vraj nedostatok jednoposteľových izieb. Ponúkol jej kráľovský apartmán s výhľadom na historické centrum Istanbulu. Klára ho upodozrievala, že ju chce podplatiť. Napokon, keď uvidela elegantne a moderne zariadené miestnosti, srdce jej zaplesalo. Dopriala si krátky oddych a pripravila sa na stretnutie s riaditeľom hotela.

II.

„Som Sherif Hafez,“ predstavil sa riaditeľ s familiárne otvorenou náručou.

„Vaše meno nezní turecky,“ podotkla Klára.

„To preto, že hovorím po anglicky,“ zarehtal sa. „Pochádzam z Egypta,“ pokračoval, „no už dlhé roky pracujem v Istanbule,“ náhle sa k nej naklonil a zahľadel do tváre. „Ubytovanie je v poriadku?“

„Rozprávkové,“ zašvitorila a sklopila zrak. „Volajte ma Klára,“ dodala priateľským tónom.

„Krásne meno,“ zalichotil jej a počas nudnej spoločenskej konverzácie plynulo prešiel k pracovnej téme.

Porozprával o histórii hotela, službách, informoval o počte izieb a ich výbave. Predstavil menu reštaurácie, bufetu a baru. Vymenoval niekoľko gurmánskych špecialít, ktoré určite treba ochutnať a nadbytočné kilogramy vypotiť v saune hotelového wellness štúdia, či vyplávať v bazéne. Strčil jej do dlaní mapu mesta a upozornil na niekoľko architektonických skvostov v historickej časti.

Počas rozhovoru sa ku Kláre choval priateľsky. Niekedy až priveľmi. Sem-tam sa k nej priblížil viac, než bolo slušné. Do nosa jej prenikla vôňa jeho parfumu, za ktorou bolo cítiť esenciu egyptského jazmínu a peniaze. Veľa peňazí. Jej zraku neušiel ani bezchybný oblek. Ani manžetové gombíky s precízne brúsenými smaragdami v zlate. A neprehliadnuteľné hodinky od Cartiera, ktoré zodpovedali otázku o jeho

spoločenskej triede. Bol to zazobaný muž v strednom veku, ktorý vďaka opálenej pleti, hustej štici a atletickej postave pôsobil na Kláru veľmi príťažlivo.

„Presunieme sa do reštaurácie?“ opýtal sa.

Klára prikývla a poslušne cupitala tam, kam ju viedol.

„Predstavujem vám našu pýchu,“ Hafez upriamil Klárinu pozornosť na pult v strede jedálne, ktorý bol naložený pečivom a koláčikmi od výmyslu sveta.

„Ochutnajte,“ ukázal na šalátový box pri stene, mäsové mini-chlebíčky, sendviče, ryžové guľičky so sladkým hráškom a mnoho ďalších dobrôt.

„To všetko z rúk samotného šéfkuchára,“ vychvaľoval kulinárske umenie hotelovej kuchyne. „Najedzte sa a potom,“ vystretou rukou nakreslil neviditeľný vzdušný oblúk smerom k oknu a dodal, „Istanbul je len a len váš.“

Tol'ko teatrálnosti, pomyslela si Klára a odprisahala by, že počuje potlesk a zvuk padajúcej opony.

Hlad ju však primäl nekomentovať Hafezov prejav, ale venovať sa menu reštaurácie. Zaskočila ju vlastná nerozhodnosť vybrať si z nepreberného množstva fajnoviek, mäsových taštičiek, tortičiek, košíčkov, či roliek z mladej jahňaciny. Zavoňala jej pečená zelenina s mäsom v hnedých hlinených miskách, syrové kocky, všetko neuveriteľne farebné a určite chrumkavé. Nevynechala ani olivy, veľké, malé, zelené, čierne a rybacie špeciality. Uprednostnila Adanu Kebab a dezert Kazandibi. Aj to pre zaujímavé pomenovanie.

Za ten čas stihol Irfan natankovať, umyť plechy a naplieskať háčkové dečky lacnou voňavkou.

Počas cesty z letiska Klára videla moderné mrakodrapy obchodných a veľkých medzinárodných korporácií, ktoré sa striedali s vysokými minaretmi sídliskových mešít. Z okna apartmánu mala úplne iný obraz, a to výhľad na mnoho čudne pokrútených prístreškov, ktoré obklopovali sedlové a manzardové strechy vedľa seba natesno zasadených obytných domov. Charakterizovali ich paraboly satelitov. Len jedna strecha nosila aspoň desať tanierov, ak nie viac. Klára mala pocit, že čo domácnosť, to vlastné spojenie s vesmírom.

Popoludní sa Irfanov taxík s Klárou na zadnom sedadle ponoril do ruchu istanbulských ulíc. Cestou k historickej štvrti Sultanahmet prechádzal cez husto osídlené ulice, kde pouliční predavači ponúkali okoloidúcim napodobeniny obuvi medzinárodných športových značiek. Snažili sa ich predáť za každú možnú cenu. Tú samozrejme niekoľkokrát zmenili, až výsledná suma znela ako výsmech. Nebolo tomu inak ani v pouličných stánkoch s oblečením svetových módných tvorcov ako Lagerfeld, Lauren či Armani. Tie s tými pravými modelmi mali spoločné iba pomenovanie a ich vznik sa pripisoval malej dielničke v pivnici domu iba pár metrov od predajcu. Prejsť okolo nadržaných šmelinárov a prezerať si ich tovar znamenalo niečo si kúpiť. Irfan pre istotu nezastavoval a Kláre odporúčal tváriť sa ako snehulienka, ktorá práve na sto rokov zaspala.

„Stačí jeden váš úsmev, pohľad a už sa ich nezbavíme,“ strašil ju. „Sú schopní vám tovar vhodiť do auta, aby si mohli pýtať peniaze.“

Klára nepochybovala o Irfanových slovách. Mala už skúsenosti z orientu. Preto sa nesnažila o žiadny očný kontakt.

Keď dorazili do historického centra, námestie Sultanahmet bolo plné ľudí. Výrobcovia modrej keramiky lákali kúpychtivých cudzincov k svojim stánkom. Tie sa pod ťarchou naloženého tovaru doslova prehýbali. Predaj a nákup prebiehal podľa rovnakého scenára, ako tomu bolo v predošliých uliciach. Snaživí špekulanti neúprosne zjednávali cenu, kým tovar nepredali. Klára, napriek všeobecnému chaosu v parku lemujúceho prístupové cesty k historickým budovám, chcela preskúmať perlu tureckého sveta sama. Rozhodla sa vystúpiť z auta a prejsť námestím pešo. Nakuknúť do bočných uličiek, navštíviť chrámy a okúsiť mestskú hromadnú dopravu. Tá jej, oproti autu, v ktorom sa viezla, pripadala ako prvá trieda v Orient Expresse. Požiadala Irfana, aby zastavil.

„Nie na Sultanahmet.“ odpovedal. „Zaparkujem za Hagiou,“ ukázal do ulice, ktorá sa stáčala popri oplotení chrámu a štverala až kamsi do kopca.

„Ale nebudem čakať v aute. Je veľmi horúco. Zájdem si na čaj a baklavu,“ pozrel Kláre do očí, aby sa uistil, že rozumie a pokračoval. „Nájdete ma v reštaurácii vedľa centrálného parku s fontánou na námestí. Volá sa Mihri,“ rýchlym

pohybom ruky naznačil trasu, kde Klára nájde bránu s veľkým nápisom Mihri Restaurant.

„Ibaže, by ste chceli, aby som vám robil spoločnosť,“ dodal s úškrnom.

Klára s tichým úsmevom odmietla.

„Chcem vystúpiť!“

Siahla po batohu s fotografickou výbavou a otvorila dvere. Irfan zľahka šliahol na brzdu. Vmanévroval auto medzi ostatné taxíky stojace pri chodníku a zastavil.

Klára vystrčila nohu z dverí. No nestihla ani len zaprášiť podrážku sandálov na pôde nebeského mesta, už ju čiesi ruky pchali späť do taxíka.

„Hej!“

Skríkla a akákoľvek snaha dostať sa z auta vyšla nazmar. Výhľad jej zatienila statná postava. Útočník ju hravo vpratal medzi sedadlá a silou mužských dlaní pritisol až na podlahu. Sám svoj zadok uvelebil na zadnom sedadle. Zagánil po turecky a zabuchol dvere. Klára, vystrašená na smrť, cítila, ako jej do hlavy stúpa horúčosť. O to viac ju rozpálil Irfanov postoj, ktorý sa v nemom úžase díval na nerovný súboj a nepodnikol nič.

„Irfan, dajte si pukance,“ vyprskla hnevom. „Dočerta!“ Nadávala priškrteným hlasom, ledva lapajúc po dychu.

Agresor ju v afekte opľul hustou slinou, silne páchnucou tabakom. Klára hrdelne zaručala. Takú potupu nečakala. Ich roztržka upútala pozornosť ľudí v blízkom okolí. Niektorí sa iba nechápavo obzerali, iní sa zbiehali k autu, aby sa mohli prizrieť

mele, ktorá sa odohrávala v kabíne. Tí mladší nahodili video režim na svojich mobiloch alebo si strihli selfie, aby na sociálnej sieti mohli ohurovať svojich fanúšikov s úlovkom z Istanbulu. Na krátky okamih sa Klára vymanila zo zovretia, zhlboka sa nadýchla a z celej sily zvolala o pomoc.

„Ticho!“ zahriakol ju Irfan.

Jeho reakcia Kláru zmiatla natoľko, že sa na pár sekúnd prestala brániť.

Pred kapotou pribudla minimálne desiatka zvedavcov. Iba čo sa jeden starší muž naklonil k oknu a vypýtal si od Irfana vysvetlenie, ten sa otočil k volantu, šliapol na plyn a vypálil tak prudko, ako to len staré auto zvládlo.

„Polis!“ kričali rozhorčení ľudia z Irfanovej nebezpečnej jazdy.

K nim sa pridali i japonskí turisti, čakajúci na lístok do múzea Hagie Sofie. Boli presvedčení, že sa stali svedkami filmovej tvorby tureckej telenoveľ. Svoje nadšenie dávali hlasne najavo. Fotili, usmievali sa a štebotali, aké to len bolo úžasné. Že chýba filmový štáb, im vôbec nevadilo.

Klára nerozumela, čo a prečo sa to deje práve jej. Zakliesnená medzi sedadlami, so špinavou tlapou na krku a skoro udusená z polstoročného prachu v škripajúcej plechovici, sa snažila nestratiť vedomie. Po krátkom tichu, prerušovaného iba vrčaním motora, Irfan oslovil Kláru.

„Pani Romanová, nebojte sa,“ jeho hlas znel nervózne. „Je to môj chorý brat. Neublíži vám,“ upokojoval ju.

Agresor naň fľochol nahnevaný pohľad. Irfan ho odignoroval.

„Vydržte, odveziem toho idiota mimo centra mesta a vykopnem ho z taxíka ako psa,“ zastrájal sa.

„Prepáčte,“ dodal skoro nečujne.

Klára sa zmohla len na zahmkanie. Tvárou jej stekali drobné slzy hnevu a strachu. Šli skoro celú hodinu. Keď pod kolesami ohlušujúco zaškrípali drobné kamienky, auto sa začalo nakláňať zo strany na stranu. Irfan pritlačil brzdový pedál až na podlahu. Zastali a čierny pasažier povolil stisk. Zašomral čosi hrubým hlasom, otvoril dvere a vystúpil. Irfan vypol motor, vytiahol kľúč a vložil si ho do bočného vrecka nohavíc. Nasledoval svojho brata, ktorý sa viditeľne nikam neponáhľal. Práve naopak - postával pár metrov pred kapotou taxíka. Pokojne vytiahol škatuľku cigariet, z ktorej ponúkol aj Irfana. Ten síce sem-tam zvýšil hlas, zahromžil, ale efekt to nemalo žiadny. Maximálne tak jedno hlasné odpľutie, o ktorom už Klára vedela svoje. V žalúdku pocítila šklbavú bolesť a v mysli nutkanie vziať nohy na plecia. V hlave jej hučalo. Oči hľadali únikovú cestu.

Keď dofajčili, Irfan ešte niekoľkokrát zahromžil päťou. Ba aj chňapol svojho brata za golier prepotenej košele. Napokon si podali ruky a rozlúčili sa. Irfan sa zvrtol na päte a vykročil k dverám taxíka. Klára, bledá a napätá ako struna, sledovala agresora, ako mizne v prašnej ulici. Lemovali ju rozpadajúce sa domy bez striech a mnohé bez okien. Staré opevnenie

z hrubého kamenného muriva, vinúce sa popri príjazdovej ceste, pridávalo miestu strašidelnú atmosféru.

V okamihu, ako sa Irfan posadil za volant, Klára vyskočila z auta a - skôr než si to stihol uvedomiť - bežala ulicou. Špičkou topánky zavadila o kameň. Noha sa jej v členku podvrtla a telo sa zrútilo na zem. Zastonala. Slzy bolesti jej zaliali oči. Z pomedzi zubov precedila niekoľko nezrozumiteľných slov – a tie stopol až dotyk cudzej ruky, ktorá jej pomohla vstať.

„Ďakujem,“ hlesla.

Smrkla, utrela si nos do predlaktia a zdvihla zrak, aby zistila, komu vďačí za pomoc. Dúfala, že aj napriek pádu je dostatočne ďaleko od Irfana.

„Ty?!“ zrúkla, keď pred sebou uvidela svojho sprievodcu.
„Chcel si ma predať! Polícia!“

„Žena, žena, prestaň,“ prosil Irfan.

„Netykaj mi! Nie som tvoja žena.“

„Dobre.“

Irfan chcel priviesť Kláru čo najskôr k autu a posadiť na zadné sedadlo. Lenže tá sa aktívne bránila. Prudko dýchala, až sa v jednej chvíli prepumpovala do bezvedomia a skĺzla mu do náručia.

Blížil sa večer. Nad mestom sa rozžiaril zlatistý lúč zmoreného slnka. Mestská časť Kumkapi, ktorú každý gurmán v Istanbule pozná podľa populárnych rybacích reštaurácií, sa pripravovala na nápor hladných turistov. Irfan postával pri terase jednej z nich a popíjal sladký čaj. O pár metrov ďalej

parkoval jeho taxík, v ktorom, na zadnom sedadle, ešte stále v mdlobách ležala Klára. Keď sa prebrala, zhlboka povzdychla. Znelo to, akoby sa práve zobudila z ťažkého sna, ktorý mal trpku príchut' reálnej bolesti. Tá vychádzala z opuchnutej nohy - aj napriek tomu, že ju mala stiahnutú elastickým obvazom.

„Bože môj,“ pošúchala si rukou členok, „prečo?“

Odpoveď prišla cez otvorené okno, v ktorom sa objavila Irfanova hlava.

„Dobré ráno,“ pozdravil. „Spadli ste. Dobrá správa je, že prežijete,“ neodpustil si štipku sarkazmu.

„Vy!“ štekla Klára.

„Presne tak,“ zamrmľal.

„Čo ste to urobili?“

„Ja, nič,“ bránil sa Irfan. „Vravel som vám, že môj brat je chorý. Okráda turistov a robí samé hlúposti,“ pozrel na Kláru nešťastným pohľadom, ako pes na pána.

„Bol násilný a vy ste sa len prizerali,“ ohradila sa. „Nepomohli ste mi.“

„Máte pravdu,“ Irfan súhlasne prikývol, „ale vypočujte ma. Môj brat Kemal určite niečo vyparatil. Neviem čo, ale predpokladám, že sa snažil ujsť pred políciou. Uvidel môj taxík a naskočil. Nepremýšľal. Žiaľ, je to moja krv,“ sypal si popol na hlavu, aby Kláru upokojil a získal späť jej dôveru.

„Zavolajte svojej žene, aby zajtra nastúpila do práce,“ Klára sa rozhodla Irfana potrestať.

Ten si sťažka povzdychol a vrátil sa do reštaurácie, kde dopil svoj už studený čaj. Medzitým sa Klára zamýšľala nad

vzniknutou situáciou. Náhle vystrčila ruku z okna a zamávala na Irfana.

„Odveziete ma do hotela?“ opýtala sa. „Potrebujem ošetrovanie.“

„Neďaleko je nonstop lekáreň,“ riekol. „Ak to nie je zlomené, pomôžem vám,“ hovoril veľmi zmierlivým tónom.

Klára si pomyslela, že Irfan svoju starostlivosť iba predstiera, no napokon súhlasila.

„Sme v štvrti s veľmi dobrými reštauráciami,“ pokračoval Irfan opatrne. „Ak sa neurazíte, rád by som vás pozval na večeru – ako ospravedlnenie za to, čo môj hlúpy brat napáchal,“ podlizoval sa a hlavne dúfal, že ho neodmietne.

Mesto potemnelo. Postupne sa rozsvietili pouličné lampy, svetlá v gazinos, v tavernách a podnikoch, vo štvrtiach ako Beyoğlu, Ortaköy, a na všetkých námestiach podobných Taksim. V jednej z reštaurácií Irfan objednal večeru. Keď videl, aká je Klára pahltná, rozosmial sa.

„Chutí?“ opýtal sa. „Je to Gözleme, placka plnená cuketou.“
Prikývla a pažravo zahmkala.

V tom istom okamihu z neďalekého minaretu zaznel v ťaživom, dlhom tóne silný mužský hlas. Nebol to skutočný muezzin, iba nahrávka jeho výzvy k modlitbe. Z parku pri promenáde, lemujúcej európsky breh Bosporského prielivu, bolo počuť hlasnú vravu mladých výrastkov. Z reštaurácií a podnikov v ulici Ördekli Bakkal, naproti miestu, kde sa nachádzali, doliehala k nim hudba, spev a smiech rozjarených turistov.

Kdesi na vodách Bosporu plávajúca šalupa sa len sťažka udržala v rovnováhe, keď prekonávala silu prichádzajúceho vetra od Marmarského mora. Klára si zmenu počasia všimla až vtedy, keď jej do tváre vmietlo zvířený prach.

„Od mora prichádza studený vietor. Odveziem vás?“ Irfan ponúkol Kláre návrat do hotela.

Súhlasila. Naštartoval a dupol na plyn. Taxík sa rozkašľal, zavrzgal, no ledva sa pohol. Stratil dych a budíky zhasli.

„Och, ty stará potvora!“ zabrzgal a otáčal kľúčom v spínacej skrinke sem a tam, kým motor nenaskočil.

Po niekoľkých kilometroch tichej jazdy zastali na ulici Vidinli Tevfikpaşa v štvrti Fatih, vedľa červeného koberca vedúceho do hotela Mosaic.

„Uzavrime mier,“ riekol a tváril sa pritom veľmi pokorne. „Sú prázdniny. Moja žena musí vyrábať keramiku, predáva ju turistom. Stará sa o dve deti.“

„Netrápte sa!“ odsekla Klára. „Ak nepríde Jana Cetinkaya, požiadam Hafeza, aby vás vymenil za niekoho iného, a vec sa tým vyrieši,“ odpovedala chladne a vystúpila z auta.

Skackavým krokom vykročila do schodov. Keď prešla turniketom, Irfan zneistel. Postával pred hotelom dobrých desať minút a dúfal, že si to Klára rozmyslí. Nič sa však nezmenilo - a tak odišiel.

III.

Kláru prebudilo zvonenie.

„Čo zase?“ zrúkla podráždene.

Chvíľu jej trvalo, kým pochopila, že jej ktosi telefonuje. Neznáme číslo ju prekvapilo, no napriek tomu sa rozhodla hovor prijať.

„Spali ste?“ ozval sa mužský hlas.

Klára premýšľala, komu hlas patrí.

„To som ja, Irfan,“ predstavil sa.

„Preboha! Veď je noc,“ odvrkla mrzuto. „Dajte mi pokoj. Chodte spať!“ zložila.

Po asi piatich minútach sa zvonenie opakovalo. Bol to Irfan. Klára mala preň pripravené poriadne štipľavé slovo, no on ju predbehol.

„Chápem, chcete oddychovať,“ vybliakol zo seba čo najrýchlejšie, aby ho rozčúlená Klára nestihla odstaviť. „Mám iba jednu otázku. Vzali ste si tú veľkú kabelu do hotela?“

Klára reagovala nezrozumiteľným bľabotaním.

Irfan sa zachechtal:

„V taxíku nie je,“ objasnil.

Klára zneistela:

„Vydržte,“ vyliezla z postele a šla si Irfanove slová overiť.

Hľadala v spálni, prekutrala obývačku a predsieň. Vliezla i do kúpeľne. Tašku s fotografickou výbavou nenašla.

„To nie je možné,“ zhrozila sa, keď si uvedomila, že má Irfan pravdu. „Naozaj som ju niekde zašantročila,“ nervózne si prehrabala vlasy.

Vrátila sa do spálne a schmatla telefón.

„Dočerta! Nemám ju,“ priam revala do slúchadla.

„Napadlo mi, že ju ukradol môj brat, ale neurobil to,“ riekol Irfan a náhle stíšil hlas. „Strašne sa hanbím za svojho brata.“

Na sekundu sa odmlčal.

Keď Klára nič nehovorila, pokračoval už o niečo hlasnejšie:

„Mohla vypadnúť z auta počas vášho behu?“ pripomenul jej bláznivú scénu so zlým koncom.

Klára zalovila v mysli.

„Musíme sa vrátiť,“ rozhodla pevne.

„Kam?“ vyhrklo z Irfana. „K Theodosiánskym hradbám?“

Klára nemala poňatia, o čom hovorí, ale nedala sa odradiť.

„Fajn, prídem,“ povzdychol si a zložil.

Po niekoľkých minútach bol Irfan pred hotelom. Naložil rozospatú Kláru a pobrali sa do noci.

Ako míňali ulicu za ulicou, obydlia sa postupne rozdeľovali do samostatne stojacich domov. Napokon sa celkom vytratili a ostali len prázdne plochy suchej trávy, ktoré od cesty delili oceľové zvodidlá. Taxík na križovatke zmenil smer a Klára po niekoľkých metroch zaregistrovala strmé stúpanie, ktoré motor citeľne vyčerpávalo.

„Irfan, myslím, že vaše auto stráca dych,“ utrúsila.

„Nemajte obavy, do cieľa sa dostaneme,“ ubezpečoval ju. „Nezaručím vám však, že sa kabela nájde. Ste poistená?“

Prikývla.

„Nahlásite stratu a vybavené,“ bagatelizoval.

„Aké jednoduché,“ zašomrала.

Kláru znechutilo Irfanové zľahčovanie situácie. Aby opätovne neskĺzli do hádky, obrátila pozornosť k ubiehajúcej krajine.

Divoké kroviny obrastajúce okraj cesty po asi troch kilometroch zmizli. Vystriedal ich široký chodník, vedľa ktorého sa ako huby po daždi vynárali obytné domy, obchody a kaviarne - niektoré vysvietené a takmer plné hostí, užívajúcich si momentálnu nočnú chvíľu horúceho leta. Bolo jej jasné, že centrum mesta už dávno minuli. Nemala však ani len tušenia, ktorým smerom sa uberajú.

„Istanbul je veľké mesto,“ riekla. „Kde presne sme?“

„Neďaleko McDonaldu,“ odvetil Irfan. „Máte chuť na hamburger?“

„Vyzerám na to, že jedávam odpad?“ odbila ho otázkou.

Pokrútil hlavou a ani ho len nenapadlo rozvíjať rozhovor o hamburgeroch. Radšej bedlivo sledoval dopravné značky, aby neprešvihol vjazd na diaľničný obchvat.

Len čo nasmeroval vozidlo správnym smerom, z priehradky na strane spolujazdca vytiahol poskladanú mapu Istanbulu a podal ju Kláre.

„Hľadajte Theodosiánske hradby,“ zažal svetlo. „Prechádzajú celým územím historickej časti. Nás zaujíma severozápadná oblasť a mešita Merkez Efendi Camii. Práve tam máme namierené,“ zasväcoval Kláru do plánu.

Klára kĺzala očami po mape. No aj potme by si Irfan všimol, že sa v nej vôbec nevyzná.

„Hm, zo mňa by nebol dobrý kartograf, “ zahundrala.

Napokon predsa len našla to správne slovo. Zaradovala sa, akoby práve vyhrala v športke.

„Mám!“ zvolala.

„Dobre. Teraz vám poviem, čo urobíte v prípade, ak sa niečo pokazí,“ Irfan znel mentorsky.

Klára sa navonok tvárila sústredene, no v jej hlave vírili pochybnosti a tiché protesty proti Irfanovým radám.

„Ak sa niečo zomelie, pôjdete od mešity na juhovýchod,“ vysvetľoval. „Dostanete sa na diaľnicu, kde premávajú autobusy. V noci tak často nechodia, ale pár sa ich nájde. Trasujú až do starého mesta. K hotelu Mosaic to už nebudete mať ďaleko.“

Na chvíľu zamrmľal čosi nezrozumiteľné v tureckom jazyku, a potom riekol, čo Klára ani len vo sne nečakala.

„Moja žena má keramickú dielňu neďaleko mešity Merkez Efendi Camii. Pracuje každý deň - je sezóna. Už som vám to vravel: v lete je tu veľa turistov. Musí vyrábať a predávať. Ak sa stratíte, zavolajte jej. Určite vám pomôže,“ povedal a podal Kláre vizitku s telefónnym číslom Jany. „Bude rada, ak ju navštívite.“

Klára nepochopila, prečo by sa mala trepať kamsi na juhovýchod a telefonovať bývalej spolužiačke. Nikdy ju nepovažovala za priateľku. Napriek tomu neprotestovala a vizitku si vzala.

„Čo by sa mohlo pokaziť?“ spýtala sa, len tak pre istotu.

„Všeličo,“ odpovedal Irfan stručne.

Keď otrávene prevrátila oči a vystrúhala posmešnú grimasu, Irfan mierne vybuchol.

„Pani Klára, ideme do štvrte, kde nemajú veľmi radi turistov,“ zdôraznil.

Klára pocítila nutkanie odpapulovať mu. No zdržala sa.

„Rozumiem,“ s ťažkým srdcom prikývla.

„Nie je to žiadna výletná zóna,“ Irfan pokračoval v rozprave o rizikách nočného výletu. „Môžu nás tam okradnúť a aj zabiť.“

Klára vyprskla hrdelným smiechom.

„Strašíte ma zámerne, alebo si robíte srandu?“ zahučala.

„Pani Klára, bojím sa, že tak krásna žena...,“ pozrel do spätného zrkadla, kde mu Klára opäť strihla niekoľko posmievačných úškľabkov, „ak by moja žena mala vaše vlasy, v hidžábe by musela spávať, ale vy by ste mali nosiť nikáb. Vlastne, to nestačí. Z vašich očí by bol každý zdravý chlap celkom namäkklo. Nie, nie,“ zamrvil sa na sedadle, ktoré pod ťarchou jeho zadku zavrzgalo, a vzápätí, aby neminul výjazd z diaľnice, zatočil volantom tak prudko doprava, že Kláru prekotilo.

Irfan si to ani len nevšimol a rozprával ďalej.

„Veru, veru, ak by ste boli moja žena, napchal by som vás do burky,“ plásol si otvorenou dlaňou po stehne. „Iba čo som vás na letisku uvidel,“ rozohnil sa, „vrelo to vo mne. Verte mi. Máte taký úzky driek a klenuté boky, že sa pri každom vašom kroku nakláňajú zo strany na stranu ako plachetnica. A tie

bóje...“ zahvízdal, „o nich sa mi bude ešte dlho snívať. Nevieť, koľko máte rokov, ale vedzte, že sa tu nájde dosť chlapov, čo by vás radi poobracali. Ja nemôžem. Som ženatý,“ zatváril sa sklamané.

Irfanov monológ Kláre doslova vyrazil dych. Premýšľala, ako má zareagovať na až príliš úprimné slová.

„Irfan, pili ste?“ opýtala sa.

„Ó, to nemôžem, Alah by ma strestal,“ bránil sa a žmurkol na Klárin odraz v spätnom zrkadle.

Jej líca zahoreli hanblivosťou ako pubertálnej slečne po prvom bozku. Spustila pohľad na podlahu a odkašľala si. Ľahostajným tónom hlasu, aký len dokázala v tej chvíli zo seba vysúkať, povedala, čo mala na srdci.

„Natárali ste toho dosť,“ načala. „Chápem, je to vaša kultúra.“

V duchu si však vravela:

Udriem ho cez pysk, udriem.

Našťastie sa ovládla a riekla:

„Prosím, nebavme sa o tom.“

Irfan na Klárine posledné slová už nereagoval, keďže dorazili do cieľa. Motor stíchol a v kabíne nastala tma.

Klára otvorila dvere a vystúpila. Krívajúc obišla taxík a zadkom sa oprela o kapotu.

Priamo pred nimi sa v miernom kopci týčil vysoký minaret, ktorého štíhlu vežu s polmesiacom na hrote obkolesoval striebnistý mesačný jas.

„Nádherné,“ ocenila chladnú scenériu.